

DE KORF

AHMET CHAKIOGLOU

Tempus Fugit

DE KORF

ahmet chakioglou

De korf

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Ahmet Chakioglou

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Marieke Veringa & Michael Mandersloot

Eerste uitgave oktober 2020

NUR 285

ISBN 978-94-92585-55-4

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

 Created with Vellum

PROLOOG

De grote stenen banken waren gloeiend heet geworden onder de brandende zon op het terras van Museum-park. De studenten durfden geen plaats te nemen in de angst dat ze zich zouden branden en dus hadden ze zich verspreid over het gehele buitenterrein van de school. Sommigen van hen zaten te lunchen aan hun tafeltjes, sommigen stonden te praten in het gekortwiekte veldje, en anderen hadden zich iets verderop geprobeerd te isoleren, languit liggend op het droge, gele gras dat aan die kant niet zo goed was bijgehouden. Ondanks dat het nog lente was, rook het al naar zomer. Het voelde als zomer. De weerkaatsing van de zon op de vele gekleurde zonnebrillen zorgde voor een dansend lichtspektakel op de muren van het gebouw. Zelfs het grauwe ziekenhuis leek opgevrolijk door de atmosfeer die er hing, alsof het even was vergeten wat er allemaal binnen de muren gebeurde.

Een groep van vier jongens stond onder de schaduw van een grote honingboom zich te verheugen op het naderende weekend. Terwijl er een uitbundig met handgebaren stond te vertellen over

een aankomende wedstrijd die koste wat het kost gewonnen moest worden, was een andere juist met gesloten ogen aan het genieten van het geluid om hem heen, en zo waren ze met elkaar en toch ook een beetje met zichzelf bezig. Een vijfde jongen stond iets verderop, afgezonderd van de groep, en hij keek met een verloren blik naar de prachtig mooie jonge vrouw die van hem wegliep richting haar auto. Verdwaald in gedachten liet hij zich meenemen door haar. Hij kon haar in zijn hoofd niet loslaten. Het was een gevoel dat hij niet helemaal kon plaatsen. Warm, als het weer om hen heen, net zo vrolijk, maar tegelijkertijd ook somber, alsof de schaduw van de boom de zomer had overgeslagen en een kille herfst zijn grote wortels onder hen had vastgegrepen. Hij kon niet meer bewegen en bleef haar met zijn ogen volgen. Vlak voordat ze instapte in haar roestige, oude Kever, keek ze even naar hem om, en lachte. Eindelijk, dacht hij. Hij wilde zo graag dat ze hem zag. Dat ze bleef. Het was de meest schitterende lach die hij ooit had gezien, zo simpel, maar tegelijkertijd ook zo veelzeggend. Hij was betoverd. Als een klein kind die voor het eerst zijn ouders uitzwaait op de allereerste dag van de basisschool, stak hij zijn rechterhand op en maakte een vragend gebaar terwijl hij zijn schouders ophaalde. Zelfs zijn wangen trilden en hij voelde de haren op zijn arm overeind staan van de spanning.

‘Ik snap het niet,’ zei hij zachtjes, misschien ook naar haar, maar vooral tegen zichzelf, terwijl hij zijn hoofd schudde in ongelooft.

‘Zei je iets, maat?’ reageerde een van zijn vrienden verrast, maar hij gaf geen antwoord. Hij draaide zich niet eens om naar de jongens. Gefixeerd bleef hij kijken naar hoe ze de wagen instapte.

Dezelfde vriend kwam dichterbij staan, volgde zijn ogen en zei toen hij haar zag: ‘Aha. Ik snap het. Mooie meid, man.’

De andere jongens waren nu ook dichterbij gekomen.

‘Wie is dat? Ken je haar?’

‘Wat moest ze van je?’

‘Komt ze hier vandaan?’

‘Ben je afgewezen?’

Ze bleven allerlei vragen op hem afvuren, maar in dat moment was al het gepraat veranderd in een soort doof gebrom dat ergens heel ver weg leek te zijn. Er waren misschien wel antwoorden op al hun vragen, maar hij wist dat die somber zouden zijn en hij wilde niet toegeven dat het pijn deed. Hij wist niet waarom dat zo was, maar hij voelde het. Dat bitterzoete gevoel bleef hem achtervolgen, zelfs nu ze bijna uit zijn leven was verdwenen. Het was een gevoel dat kwam van diep binnenin hem en hij besloot niet te reageren op zijn vrienden. Hij sloot zijn gevoelens op zodat hij haar kon bewaren voor alleen zichzelf, onveranderd door de woorden van anderen, en puur zoals alleen hij haar had meegemaakt in dat hele korte gesprek dat ze hadden. In dat ene moment samen.

Ze deed de deur van haar goudgele auto dicht en wierp nog een laatste blik naar hem. Daarna sloot ze haar ogen en ademde diep in. Met een zucht zei ze: ‘Dag, Hazel,’ en ze startte de auto.

Een van de jongens deed een hand op Hazels schouder om hem uit zijn droomwereld te halen. Hazel draaide half mee terug en was bijna uit de betovering van haar aanwezigheid gehaald, tot hij de auto hoorde weggrijden.

‘Nee, wacht,’ zei hij en hij bevrijdde zichzelf uit de greep van zijn vrienden. Hij vermande zich en rende richting de plaats waar haar auto enkele ogenblikken geleden nog geparkeerd stond, dicht bij de zijne. In de verte zag hij haar weggrijden en hij rende een paar stappen door naar zijn eigen auto. Hij was blij dat hij deze dag had gekozen om zelf te rijden in plaats van met het openbaar vervoer te reizen. Terwijl hij in zijn bloedrode Mustang stapte, keken zijn vrienden machteloos toe onder de takken van de honingboom. Ze hadden de kans niet gekregen hem tegen te houden en wisten zichzelf ook geen houding meer te geven. Hazel

had ze zo hard genegeerd dat ze niet achter hem aan waren gegaan. Ze riepen nog wat na, maar hij wilde er niets van weten. Voor Hazel bestond er even niemand anders meer dan zij.

Zonder te treuzelen startte hij de roestige auto en hij reed achter haar aan in de hoop haar nog in te halen, maar hij zag haar nergens meer. Op gevoel reed hij almaar door in z'n oude bak, maar kon haar niet vinden. Hij rukte zijn hoofd van de ene kant naar de andere kant, trillend van de zenuwen met zijn hartslag in z'n keel. Binnenspiegel, buitenspiegels, voorruit, links, rechts, hij keek overal. Waar is ze toch, dacht hij, maar zijn taak was onmogelijk. Het enige wat ze had gezegd was dat ze naar Eindhoven zou gaan en vanaf daar wel zou zien wat ze zou doen. Ze was heel vaag gebleven in alles wat ze had gezegd. En dan was er ook nog de manier waarop ze naar hem had gekeken. Hoopvol en tegelijk bedroefd, alsof ze een glimlach had geforceerd om haar verdriet te verbergen. Er was iets met haar. Hij wist het. Hij voelde het. Hij begreep er weinig van, maar meer dan dat hij antwoorden wilde, wilde hij haar weer zien. Ze had hem betoverd en hij wist dat dit hem voor eeuwig in de ban zou houden. Dus hij reed de meest logische route richting Eindhoven die hij kon bedenken en hij reed hard, en hij reed zacht, steeds kijkend naar de auto's in de verte, om hem heen, en achter hem via zijn binnenspiegel, maar de Kever was nergens te bekennen. Hij nam de volgende afslag en reed richting het vliegveld. Hij had geen idee wat hij moest doen of waar hij naartoe moest gaan, dus reed hij op gevoel. Zelfs zijn gevoel liet hem uiteindelijk in de steek, dus gaf hij op en zette de auto aan de kant van het weggetje vlak voor de rotonde bij het vliegveld. Ondanks dat hij had opgegeven haar te kunnen vinden leek het nog steeds alsof hij werd geleid door iets. Misschien toch een nog dieper gevoel dat van binnen hem kwam en het enige wat hij kon doen was toegeven en ernaar luisteren, maar hij hoorde niets. Hij zag niets. Leunend met zijn handen tegen zijn auto

blies hij hard uit en sloot zijn ogen. Ineens was het allemaal voorbij.

‘VERDOMME!’

De kreet kwam vanuit zijn tenen en hij sloeg met beide vuisten keihard tegen zijn auto. Het oude ding rammelde even en misschien brak er zelfs iets onderin. De stilte daarna werd verbroken door het krachtige geluid van een vliegtuig dat opsteeg, en toen hij omhoogkeek zag hij dat hij er recht onder stond. Zou ze erin zitten, vroeg hij zich af, maar hij wist dat ze dat nooit zo snel zou kunnen doen. Hij volgde het vliegtuig met zijn ogen, staarde naar de lucht en toen het vliegtuig uiteindelijk verdween in de wolken keek hij weer naar de grond. Hij volgde het onkruid dat tussen de tegels door groeide naar de struik aan de kant van de parkeerplaats. Vol verbazing zag hij iets wat hij in eerste instantie niet helemaal kon plaatsen. Tussen de gifgroene blaadjes danste een verfrommelde envelop mee met het ritme van de wind. De envelop was stevig vastgezet aan de gebroken takjes die tussen de blaadjes door uitstaken, en erop stond, in zijn ogen prachtig, geschreven:

‘Voor Hazel’

Hij aarzelde even voordat hij de envelop kon bevrijden uit de vaste greep van de takken. In zijn hart voelde hij dat het van haar moest zijn, maar hij had nooit zo in het lot geloofd. Toch kon het geen toeval zijn dat hij precies hier zou stoppen en dit briefje zou vinden. Zij had dit toch nooit kunnen weten? Zijn hart ging tekeer terwijl hij de envelop bestudeerde. Hij opende hem en wilde het briefje eruit halen.

BAM!

Ineens klonk er een oorverdovend luide knal. Hazel keek geschrokken op en zag een angstaanjagend schouwspel. Bestuurders hadden de controle over hun voertuigen verloren en om hem heen botsten meerdere auto’s op hoge snelheid tegen elkaar aan.

De remmen van de vrachtwagen die veel te hard langsreed krijsten tevergeefs. Het gigantische voertuig knalde tegen een hoog gebouw aan en bleef halverwege de muur hangen. Hazel wilde helpen, maar wist niet hoe. Machteloos stond hij om zich heen te kijken. Ook van boven klonk er ineens iets merkwaardigs. In de lucht zag hij een vliegtuig dat rare manoeuvres maakte, waarschijnlijk, dacht hij, omdat de piloot zich probeerde klaar te maken voor een noodlanding. Het zag er niet naar uit dat het ging lukken en Hazel voelde z'n hart tekeer gaan. Wat gebeurde er toch allemaal? Hij wilde iets doen, iemand helpen. Er gebeurde te veel en hij kon alleen maar ademloos toezien hoe de wereld om hem heen door-draaide. Het was angstaanjagend. Maar het meest enge wat hij in de lucht zag waren de kleine kometen die boven het vliegveld zichtbaar werden omdat die net door de dampkring waren binnen-gekomen. Aanvankelijk had Hazel niet door wat het was, en van een afstand leken het kleine vuurvliegjes, maar met elke adem die hij nam groeiden ze exponentieel. In werkelijkheid moesten ze zo groot zijn geweest als auto's. Auto's die in brand stonden en op het punt stonden te exploderen. Ik moet hier weg, dacht hij en haastte zich naar zijn auto. Het vliegtuig boven hem werd geraakt door een van de kometen en de angst in Hazels ogen groeide nog meer. Hij wilde weer schreeuwen, maar deze keer kwam er geen geluid. Hij greep z'n keel vast met zijn hand en had niet door dat hij zo hard kneep, totdat het rood werd. Alles om hem heen was luid, maar heel even leek alles muisstil van machteloosheid. Toen Hazel zichzelf weer vermande, hoorde hij een pieptoon die steeds luider werd en hij zag een blauwe gloed in de vorm van een bol ontstaan, heel hoog in de lucht, die daalde tot vlak waar hij stond. Hij stond erin en zag vlak voor hem de glinsteringen van de gloed. Hij was de controle over z'n slikreflexen zelfs verloren en het kostte hem moeite om weer zuurstof naar z'n hersenen te laten gaan, maar hij vermande zich opnieuw. Hij observeerde de grens van de bol. Aan

zijn kant was alles veilig, maar aan de andere kant van de doorzichtige bol ontstond chaos. Er waren mensen die in paniek wegrenden naar links, terwijl er kometen insloegen aan de rechterkant. Toch ontstond er in de heftigheid van de verwoesting een moment van sereniteit. In de stilte binnen de storm concentreerde Hazel zich op de hartslag die hij nog steeds in zijn keel voelde. Een andere soort hartslag en een andere soort spanning, maar nog steeds net zo wild. Met zijn ogen doorzocht hij het luchtruim. Er glom iets fels, ver tussen de parelwitte wolken door. Zijn lichaam begon te trillen, en ook de grond waar hij op stond voelde hij bewegen. Steeds sneller en sneller. De hele wereld beefde terwijl het luchtruim rood kleurde. Rood zo intens als bloed. Het leek alsof de wereld buiten de bol in brand stond. Hazel liep naar het punt waar de bol eindigde en voor hem kwam een klein, blond meisje in een blauw jurkje staan. Hij schatte haar een jaar of zes. Haar jurkje was op verschillende plekken gescheurd, en een traantje gleed langzaam over de schrammen en zwarte vegen die ze op haar gezicht had omlaag. Ze deed haar hand tegen de bol en Hazel deed dit ook. Het merkwaardige object voelde nergens naar, alsof het er niet eens was. Toch kreeg hij zijn hand niet naar buiten en hij wist dat er voor haar met geen mogelijkheid een weg naar binnen was. Het meisje was doodsbang, dus besloot Hazel zijn paniek te verbergen, zo goed hij kon.

‘Het komt goed,’ zei hij met trilling in z’n stem, terwijl hij zijn eigen tranen probeerde weg te knijpen. Het meisje knikte met een heel klein lachje op haar schrale lippen. Het werd met de seconde moeilijker haar te zien, en uiteindelijk verdween ze in een dichte stofwolk.

Dat was het jaar dat de Koepel werd ingeschakeld. Ondanks dat ze in meerdere landen, op meerdere plekken op de wereld aan een manier werkten om de mensheid te beschermen tegen de radioactieve straling die de meteorieten met zich meebrachten, was het juist in ons koude kikkerlandje waar we slaagden. Gewoon aan de Technische Universiteit in Delft, waar Willemijn Godfried en Jeroen Constantijn een manier vonden om een groot deel van Nederland te beschermen. Het doel was vooral om het parlement en het koningshuis te redden. De andere overlevenden hebben, zoals de overgebleven kranten destijds schreven, simpelweg geluk gehad. Ik, jullie ouders, en natuurlijk jullie zelf waren een aantal van die geluksvogels. Alhoewel, geluksvogels ... Er gebeurde natuurlijk nog heel wat, maar laten we niet op de zaken vooruitlopen. Het ging wel heel hard allemaal. NASA verwachtte eigenlijk dat de grotere meteorieten pas vijf jaar later zouden inslaan, maar toen in februari van dat jaar een nieuw knipperend hemellichaam werd ontdekt dat zich met enorme snelheid op een ramkoers met de

aarde zette, raakte alles in een hele hoge versnelling. De Godfried-Constantijnkoepel ging nog voordat hij getest kon worden aan en dat had behoorlijk wat consequenties. Zo was er namelijk geen contact meer mogelijk met de rest van de wereld, als die er überhaupt nog zou zijn. Er kon niets meer in of uit de Koepel, ook niet aan stroom of radiogolven. En, zoals jullie weten, is dat ook nu nog steeds het geval.’

Ademloos luisterden de leerlingen van havo 5 naar het verhaal van hun jonge geschiedenisleraar. Je had een naald horen kunnen vallen in het grote klaslokaal waar normaal gesproken het gelach en gekrijs galmde tot ver in de gangen. De leerkracht kon vol passie en overtuiging vertellen en dat deed hij als geen ander. Met zijn doortastende, bruine ogen keek Hazel zijn leerlingen aan. Ze hingen aan zijn lippen, niet alleen omdat hij ze altijd wist te boeien met deze spannende verhalen, maar vooral omdat hij dit ook echt had meegemaakt. Hij wist waar hij over sprak en hij wist ook dat de beste manier om de aandacht van je leerlingen te grijpen betekende dat je echt moest zijn. Dit was geen geschiedenislesje dat hij zelf uit een boek had geleerd en nu doorvertelde. Dit was echt. Ondanks dat zijn leerlingen zich nog wel herinnerden hoe het allemaal begonnen was wisten ze niet wat er allemaal echt speelde, omdat het alweer tien jaar geleden was. De meeste leerlingen waren toen pas zes of zeven jaar oud. Voor velen was dit echt geschiedenis, omdat het relevant was. Ze realiseerden dat de Koepel er voorlopig nog wel zou zijn, dus ze wilden meer weten.

‘Weet u nog waar u was toen het allemaal begon?’ vroeg een van de populaire jongens uit de klas. Hij draaide ondertussen een potlood door zijn blonde haren en streek het via zijn achterhoofd weer los, als ware het een kam.

‘Vind je dat echt interessant, Zilver?’

Af en toe hielden de leerlingen wel van een grapje, en het

plagen van een leraar hoorde daar soms ook bij, maar Zilver was niet zo'n leerling. Hij was echt nieuwsgierig naar Hazels herinneringen van die dag.

'Ik ben gewoon benieuwd naar hoe u het hebt ervaren.'

Hazel staaarde even langs zijn leerlingen om te zien of er meer waren die oprecht benieuwd waren, en toen hij zag dat ze ademloos aan het luisteren waren sloot hij zijn ogen en ademde diep in en uit. Heel even werd hij weer teruggebracht naar dat moment met haar in het Museumpark. Toen begon het namelijk allemaal, maar dat stuk wilde hij niet vertellen. Hij dacht aan haar bedroefde glimlach. Aan het moment dat ze zijn schouder pakte en haar hand langs z'n nek liet glijden voordat ze wegliep. Hazel merkte dat hij zijn vuisten had gebald en z'n nagels diep in zijn palmen aan het duwen was. Hij was verloren geraakt in de herinnering en bracht zichzelf weer terug naar de klas. Voorzichtig opende hij weer zijn ogen om opnieuw contact te maken met de klas. Hij moest ze wel meer vertellen. Zo stil waren ze anders namelijk nooit.

'Ik heb heel veel geluk gehad,' begon hij weer. 'Ik was die dag namelijk toevallig bij het vliegveld in Eindhoven. Het was een heftige dag, want ik was...' Hazel haperde even, maar herstelde zich. 'Ik had net een intense reis achter de rug toen ik de eerste meteorieten zag vallen. Eerst hele kleine brokstukjes die grotendeels in de dampkring waren opgebrand, maar toen zag ik in de lucht de grote, lichtgevende stukken aankomen. Dat was het moment dat de Koepel aanging. Ik kan niet beschrijven hoe eng dat allemaal was, maar ineens was dat ding er. De grens is dan wel doorzichtig, maar toen de grote komeet insloeg zag je de rook tegen de Koepel aanbotsen. Wij waren aan deze kant veilig, maar wat ik daarbuiten zag was afschuwelijk.'

Hazel dacht aan het meisje en haalde diep in door z'n neus om de emotie te verbergen. Hij merkte dat zijn stem oversloeg. Met

een kuch probeerde hij zichzelf weer op te pakken en zei: 'Er was vooral duisternis. Af en toe een vage schim, maar vooral veel flitsen van grote explosies.'

Hij stopte weer even en beet op zijn onderlip terwijl hij zijn hand voor zijn mond deed. De klas bleef stil.

'Soms ga ik nog terug om te kijken of het er al anders uit ziet.'

'Is dat dan zo?' vroeg een andere jongen, genaamd Tim.

Ondertussen liet Hazel zijn vingers glijden langs zijn ketting, totdat z'n vingertoppen het hangertje raakten. Daar liet hij ze even rusten. Leerlingen praatten altijd over de eigenaardige dingen die hun docenten deden, en ondanks dat hij niet veel gekke eigenschappen had, was dit er wel een. Elke keer als hij zich goed wilde concentreren, pakte hij het kleine vogeltje dat aan zijn ketting hing en wreef dit tussen zijn duim, en wijs- en middelvinger. Sommige leerlingen lachten er stiekem om, en turfdn af dat dit inmiddels de derde keer was deze les. Hij liet het hangertje weer los, stopte de ketting onder zijn shirt en gaf antwoord op de vraag.

'Na tien jaar zou je verwachten dat er wel iets zou veranderen, maar het is helaas nog steeds donker. De rookwolken trekken heel langzaam weg, waardoor je af en toe de verwoesting kan zien. Maar vaak zie je niets.' Hazel keek eerst naar zijn leerlingen en draaide zich vervolgens naar de grote kaart van Nederland met de grote blauwe cirkel die de plek van de Koepel aangaf. 'Misschien is dat maar goed ook.'

'Waarom controleren ze dan niet of er nog iemand leeft buiten?' vroeg Kirsten.

Bij het horen van haar stem toverde Hazel heel even een lach op zijn gezicht voordat hij terugdraaide en antwoord gaf. Dit meisje, Kirsten, met haar felgroene ogen en haar donkerrode haar, was een half jaar geleden, midden in het voorlaatste jaar van de havo, vanuit Den Haag naar Rotterdam verhuisd, maar ondanks dat ze nieuw was kostte het haar helemaal geen moeite om

vrienden te maken en was ze na de zomervakantie haar laatste jaar begonnen alsof ze altijd op dezelfde school had gezeten. Ondanks zijn lach lukte het Hazel niet om de les luchtiger te maken. Iedereen was nieuwsgierig naar het antwoord op Kirstens vraag.

‘Het probleem is dat de Koepel niet af was voordat hij aanging, dus hij is ook nooit getest. Onze slimste koppen verwachten dat de straling twintig tot dertig jaar lang gevaarlijk blijft. Helaas kunnen ze deze theorie niet testen, omdat door deze versie van de Koepel niets en niemand zomaar naar buiten en naar binnen kan. Het veiligste is dan om de dertig jaar af te wachten in de hoop dat andere delen van de wereld het ook hebben weten te overleven,’ reageerde hij toen hij met handgebaren erbij verder sprak, ‘dus ook in dit geval gaan jullie geschiedenis schrijven. Jullie generatie zal naar buiten gaan en opnieuw de wereld ontdekken.’

‘Dan kunt u op uw oude leeftijd een boek over ons schrijven,’ grapte Guus. Hij stond bekend als de clown van de klas, maar hij probeerde Hazel vaker uit de tent te lokken. Dit was een van de weinige leerlingen waar Hazel maar geen connectie mee kon maken.

‘Eindelijk het goede leven leven dus, Guus?’

De klas moest lachen om het antwoord dat Hazel gaf, en met het gelach ging de schoolbel af. Net als in elke andere les waar hij zich liet meeslepen in zijn eigen verhalen en de vragen die leerlingen, soms vanuit interesse en soms om de les te rekken, stelden, probeerde Hazel nog boven de herrie uit te komen die zijn leerlingen maakten tijdens het opruimen van hun spullen.

‘Stoelen aanschuiven, voor maandag maken: opdracht ...’

Hij bladerde even door zijn werkboek, maar toen hij opkeek zag hij dat de helft al buiten stond. Hij schudde met zijn hoofd en lachte.

‘Laat ook maar. Geen huiswerk! Fijn weekend en geen dingen doen die ik vroeger heb gedaan!’

De leerlingen liepen weg en Kirsten en haar beste vriend Tijmen zeiden Hazel nog vriendelijk gedag. Hazel lachte, en toen ze wegliepen draaide hij zich om naar het bord en pakte de wisser om wat aantekeningen weg te vegen. Weer een uur overleefd, dacht hij glimlachend.

‘Meneer, mag ik nog wat vragen?’

Tim stond als enige leerling nog in het lokaal.

‘Natuurlijk, Tim, als je me gelijk even kan helpen met de boel rechtekken hier. Wat kan ik voor je doen?’

‘Het is m’n laatste jaar, als alles goed gaat, en ik wil dit jaar met een knal eindigen,’ zei de vrolijke jongen.

‘Ah,’ lachte Hazel. ‘De muziekkavond volgende maand.’

‘M’n laatste optreden, meneer.’

‘Je laatste optreden hier, Tim. Je hebt talent, man. Jij gaat echt nog veel doen met je muziek.’

‘Dat is het dus,’ zei Tim. ‘Ik wil dit jaar een eigen nummer zingen. Ik ben alleen bang dat ...’

‘Niet bang zijn. Gewoon doen. Fantastisch dat je dat wilt, Tim. Ik kan niet wachten om het te horen.’

‘Echt?’

‘Ja, echt,’ stelde Hazel hem gerust. ‘Ik geniet elke keer van je optreden. Je hebt een prachtige stem. Ik wist niet eens dat je zelf schreef. Zie het als je laatste optreden als artiest op school, maar je eerste met je eigen werk.’

Tim keek naar Hazel alsof hij een God was en hem het licht liet zien. ‘Wauw, meneer. Dat is mooi.’

Ondertussen hadden ze in het lokaal bijna alle tafels en stoelen weer rechtgezet, toen Hazel een verfrommeld briefje op de grond vond. Hij raapte het op, vouwde het open en zag dat iemand iets had opgeschreven en ook weer heel grondig had doorgekrast totdat het bijna niet meer te lezen was. Hazel voelde de rillingen over z’n rug lopen toen hij het las.

‘Meneer,’ zei Tim toen hij zag dat Hazel lijkbleek werd, ‘gaat alles wel goed?’

‘Oh,’ zei Hazel geschrokken. ‘Ik denk dat ik te snel opstond.’

‘Is goed, meneer. Ik zal u even laten. Bedankt.’

Toen de deur dichtviel achter Tim, las Hazel nogmaals de woorden. ‘En de Zuivering dan?’

Hij keek op naar de gesloten deur en kneep ondertussen het blaadje weer helemaal fijn. De gedachte die hij had maakte hem misselijk. Er was iemand die het wist.

TOEN ZE OP DE GANG WAREN, zei Kirsten met een ietwat verdrietig gezicht tegen Tijmen: ‘Vreselijk om het allemaal te moeten zien. Ik heb echt met hem te doen.’

‘Ik weet nog wel dat mijn ouders allerlei dingetjes probeerden te verzinnen om te verklaren wat al die explosies waren. Ze wilden niet dat ik bang was,’ reageerde Tijmen, ‘maar als kind van zeven zie je, en hoor je, donders goed het verschil tussen vuurwerk en het einde van de wereld.’

‘Maar toch, je zag hoe moeilijk hij het ermee heeft. Vreselijk, om het zo bewust mee te maken ...’ Kirsten raakte verdwaald in haar gedachten, maar ze zag dat Tijmen zijn lach probeerde in te houden.

‘Wat is er?’ vroeg ze aan hem.

‘Hoe bedoel je ‘wat’? Jij natuurlijk.’ Tijmen liet een stilte vallen om Kirsten een kans te geven te reageren, maar ze bleef stil. ‘Echt niet? Kom op, Kir! Je hebt zoveel medelijden met hem.’ Tijmen keek een beetje teleurgesteld bij het uitblijven van haar reactie. ‘Je weet echt niet wat ik bedoel?’

‘Ja, natuurlijk heb ik medelijden. Jij niet dan? Hoe hij erover

praat, je hoort gewoon dat het hem veel doet. Volgens mij heeft Hazel het echt zwaar gehad in die periode.'

Tijmen keek haar nu een beetje pesterig aan. 'Hazel? Je bedoelt meneer Ravenslag, hoop ik. Hallo? Niet vergeten dat hij je docent is, hè?'

'Ja, dat is toch gewoon z'n naam? Lekker boeiend hoe ik hem noem. Niet overal iets achter zoeken, Tij.'

Maar Tijmen begon nu iets harder te lachen. 'Stiekeme crush op je docent, Kir?'

'Zo is het niet. Laat maar. Hij is gewoon aardig, oké?'

'Whatever, superaardig' zei hij en hij lachte nog even heel hard door.

De deur van het lokaal ging ineens open en Hazel stak zijn hoofd vragend naar buiten. Hij keek van Tijmen naar Kirsten en haalde een wenkbrauw op. De twee jongeren voelden hun hart sneller kloppen uit angst dat hij ze had gehoord. Tijmen slikte zo hard dat z'n ogen nog verder openschoten.

'Ik dacht al dat ik stemmen hoorde,' zei hij. 'Kirsten, kan ik je heel even spreken?'

Tijmen, gerustgesteld dat hij ze niet had verstaan, gaf Kirsten nog een plagende blik voordat ze naar binnen stapte en de deur dichtdeed terwijl ze stiekem haar tong naar Tijmen uitstak. Vlak daarna kwam Zilver aangelopen en vroeg aan Tijmen waarom hij een grote grijns op zijn gezicht had, en waar Kirsten was gebleven. Tijmen haalde zijn schouders een beetje nonchalant op, negeerde de vraag en vroeg vervolgens wat Zilvers plannen waren nu zijn ouders voor het weekend naar Amsterdam waren.

'Wat denk je? Feestje natuurlijk!' riep Guus, die half dansend en vooral gebarend aan kwam lopen.

'Serieus?' vroeg Tijmen. 'Lekker rebels hoor.'

Zilver keek Guus aan en reageerde: 'Het is meer wat vrienden bij elkaar. Niet te groot, hè Guus?'

Guus lachte iets te vriendelijk naar Zilver en vroeg vervolgens aan Tijmen of hij Kirsten had gezien. Tijmen wees met zijn duim naar de deur en de lach op Guus' gezicht verdween onmiddellijk. In zijn geklaag was heel wat godslastering te horen, en hij maakte wat ongepaste gebaren naar de deur van het lokaal. Zilver kon met moeite zijn lach inhouden. Hij wist hoe jaloers Guus kon zijn en alle meiden hadden wel een ding voor meneer Ravenslag. Guus kon hem al niet uitstaan om zijn populariteit, maar als hij dan ook nog gesprekjes had met zijn vriendin, dan was het einde zoek voor hem. Ja, hij was het vriendje van Kirsten. Iets wat Zilver en Tijmen ook nooit hadden begrepen.

'Kom op, man, we moeten naar A.K.,' zei Zilver tegen Guus en hij trok hem met moeite aan zijn jasje mee. Tijmen zwaaide klungelig en liep vervolgens de andere kant op, richting natuurkunde.

ER HING EEN IETWAT ONGEMAKKELIJKE STILTE IN HET LOKAAL. Kirsten staaarde naar het plafond terwijl ze zijn voorstel overwoog. Ze werd afgeleid door iets dat klonk als het getik van een antieke klok. Toen ze naar de tafel keek, zag ze dat Hazel het potlood als op het ritme van een metronoom tegen de tafel tikte. Het briefje dat hij eerder had gevonden spookte door zijn hoofd, maar hij moest ook dit gesprek met Kirsten voeren. Ze merkte dat hij zijn aandacht er niet helemaal bij had. Met een geïrriteerde zucht perste ze er een lach uit.

'Oh, sorry,' zei Hazel kalm. 'Wat vind je ervan?'

Ze reageerde niet meteen, maar zag zijn ongeduld in alles wat hij deed. Van het getik met het potlood tot het harde ademen, en zelfs in de trilling van zijn arm. Ze keek hem aan, diep in zijn bruine ogen die volgens haar onmogelijk nog zo konden glinsteren vanwege alles wat hij had gezien, maar toch deden ze het. Kirsten

was iemand die durfde te kijken en niet wegkeek, zo ongegeneerd als een klein kind dat bij een volwassene kan doen. Dat maakte elk gesprek met haar intenser, mits ze geïnteresseerd was uiteraard, anders keek ze wel weg. Maar ook Hazel keek niet weg. In ieder geval nooit bij haar. Inmiddels had hij in z'n hoofd alles al uitgespeeld, alle mogelijke antwoorden die ze kon geven. Wat zou ze zeggen? Hoe zou hij reageren? Allebei verloren in overwegingen bleven ze elkaar voor een moment in stilte aanstaren.

‘Ik vind het wel eng, om eerlijk te zijn,’ zei ze uiteindelijk.

Hazel toverde een glimlach op zijn gezicht en zei: ‘Als je niet wilt, hoeft het niet. Ik hoop dat je dat beseft.’

Kirsten reageerde meteen. ‘Dat zei ik niet. Ik wil graag, maar het is wel eng. Ik bedoel ... Ga je me wel helpen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Hazel. ‘En het is helemaal niet gek dat je het eng vindt.’

Hij kwam iets dichterbij zitten, deed zijn hand op haar schouder en zei: ‘De eerste keer dat ik voor een groep stond en wat moest vertellen, was ik echt doodsbang. Maar weet je, je zal merken dat je het gewoon kan. Ik weet zeker dat lesgeven bij je past. Het zit in je.’

Kirsten had namelijk een tijd terug aan Hazel verteld dat ze misschien ook de ambitie had om het onderwijs in te gaan, en hij vond dat echt iets voor haar. Een basisschooljuf had aan Hazel gevraagd of hij niet toevallig iemand kende die op de vrijdag twee uurtjes bijles wilde geven en natuurlijk dacht hij aan Kirsten, zodat ze kon ervaren hoe het was en of ze er misschien iets mee wilde doen. Daarnaast waren er weinig leerkrachten over. Net als zo veel andere bekende beroepen verdween de kunst van het lesgeven langzaam in de nieuwe wereld.

‘Maar dan sta ik wel voor een stelletje groepachters,’ zei Kirsten, en ze schommelde met haar hoofd van links naar rechts, om te laten zien dat ze aan het afwegen was hoe spannend ze het

eigenlijk vond. Haar gezicht was een stuk bleker, waarschijnlijk van de zenuwen en Hazel merkte dat ze worstelde.

‘Het is een klein groepje voor bijles, dus je krijgt er echt geen dertig zoals hier weleens gebeurt.’

Ze was vereerd dat hij haar vroeg, en na alles goed af te wegen, sloeg ze haar platte hand hard op tafel en wreef met haar andere hand langs haar gezicht. Ze tilde haar andere hand ook op en eindigde letterlijk met haar handen in het haar. Weer keek ze hem aan en telde in haar hoofd tot vijf. Daarna blies ze heel hard uit.

‘Oké.’

‘Oké,’ zei Hazel ook met een glimlach en beloofde haar de week erop wat boeken mee te geven zodat ze zich kon voorbereiden.

Toen ze opstond en aanstalten maakte om weg te lopen, stopte ze met lichte aarzeling, draaide zich langzaam terug en bedankte hem. Daarna liep ze naar de deur en opende hem. Aandachtig volgde hij haar met zijn ogen, totdat de deur weer sloot na haar vertrek. Daarna stond hij op en pakte een boek uit de kast dat ‘De Toekomst’ heette, met een foto van het filiaal van De Bijenkorf in Rotterdam op de kaft. Voorzichtig liep hij terug naar zijn stoel en sloeg het zware boek met de harde kaft open. Uit zijn broekzak pakte hij het blaadje dat hij eerder had gevonden en stopte het ergens anders tussen de bladzijden van het boek. Hij nam plaats en liet zich achterover hangen in zijn stoel, gooide zijn voeten languit op zijn bureau en probeerde te lezen, maar miste elke vorm van concentratie.

Na de activatie van de Koepel was er even chaos, maar al vrij snel kwamen er regels. In die eerste chaos gebeurde er zoveel tegelijkertijd en werden er hele verkeerde beslissingen genomen. Hoe onvergeeflijk deze ook waren, het land moest vooruit. De koers werd gewijzigd en alles werd gedaan om de beschaving weer op te bouwen. Snel na de veranderingen heerste er een onbeschrijflijke vrede in het overgebleven stuk land en ondanks de strenge regels werd er een buitengewone rust gehandhaafd. Na etenstijd was het meestal stil op de straten. Vooral bij de huizen aan het Kralingse Bos gebeurde er erg weinig vanwege het groepsverbod dat in dienst was getreden en door de politie streng werd gehandhaafd. De Koepel verbruikte veel stroom en de overheid had bepaald dat men zuinig moest zijn met wat er nog opgewekt kon worden voor, zoals ze het noemden, recreatieve doeleinden. Het land werd inderdaad nog altijd bestuurd door een overheid, in ieder geval door wat er nog van over was. Alles wat democratisch leek, was dat eigenlijk al lang niet meer, maar het werd geaccepteerd zoals het was. De beslissingen

die nu genomen moesten worden zouden leiden naar een betere toekomst, en deze beslissingen konden niet altijd democratisch worden genomen. Iedereen beseftte dat, en liet het gebeuren om de ongekende rust te bewaken. Na twaalven mocht er geen elektriciteit gebruikt worden, dus dat betekende geen licht, maar ook geen muziek en geen televisie. Natuurlijk was er al jaren geen live televisie meer omdat de satellieten niet te bereiken waren vanwege de straling die de Koepel afgaf aan de buitenlucht. Als er überhaupt nog satellieten zouden zijn die de vreselijke Apocalyps hadden overleefd. Omdat veel mensen bang waren dat alle grondstoffen op zouden gaan voordat ze de Koepel konden verlaten, ging vaak al om tien uur 's avonds alles uit. Die avond was dat op nummer zeventien anders, want daar was het niet donker, en al helemaal niet stil.

Binnen stonden de speakers oorverdovend hard en moest iedereen schreeuwen om zichzelf enigszins verstaanbaar te maken. Tot Zilvers ontzetting was het iets meer dan 'een klein groepje vrienden bij elkaar' zoals Guus non-verbaal al had laten doorschermen maar Zilver niet had opgepakt, en de arme huisbaas keek druk om zich heen om te zien of hij iedereen die in zijn huis rondliep ook persoonlijk kende. Hij merkte al snel dat het aantal daarvan behoorlijk tegenviel. Zilver zuchtte. Z'n ouders waren een weekend weg en hadden hem op het hart gedrukt voorzichtig te zijn. Dit zouden ze niet leuk vinden.

'Wie zijn al deze mensen?' zei hij luid in het oor van een langslappende Guus, die druk op zoek was naar zijn vriendin.

'Vrienden van vrienden en zo. Weet ik veel. Geen rare types, toch?' gilte Guus lichtelijk geïrriteerd terug.

Zilver was niet gerustgesteld, maar echt verbaasd was hij ook niet. Hij kende zijn beste vriend natuurlijk al iets langer, en hij had zoiets wel van Guus verwacht, maar toch voelde hij de frustratie. Nu de discussie verder aangaan had ook geen zin, want hij zag

en rook al aan Guus hoe laat het was. Het was Zilver even geen ruzie waard en hij wilde zijn vriend ook niet voor schut zetten. Wel maakte hij zich zorgen om de overlast, want de politie kon erg streng zijn. Zelf had hij het niet ervaren, maar er gingen verhalen rond over mensen die de regels hadden gebroken. Het klonk in ieder geval niet alsof ze dan heel liefdevol en vredelievend waren. Nog erger dan dat, maakte Zilver zich zorgen dat als het geluid en licht om twaalf uur nog niet uit waren, de kans groot was dat zijn ouders erachter zouden komen dat hij het huis op zijn kop had laten zetten.

‘Wees maar niet bang,’ gilte Guus weer in Zilvers gezicht nadat hij merkte dat Zilver hem spaarde. ‘Vijf voor twaalf gaat gewoon de stop eruit en iedereen taait dan af! Ik help je wel opruimen! Echt!’

Terwijl Guus gilte, deed Zilver zijn ogen dicht en probeerde zijn adem in te houden om de afschuwelijke lucht die Guus afgaf tijdens het praten niet te inhaleren. ‘Jezus man,’ zei hij met een vies gezicht, ‘hoeveel heb je er al op?’

‘Hoeveel? Oh, haha! Feestje, toch? Ik tel niet hoor!’

Zilver woog zijn opties af en zei kil: ‘Weet je wat? Je hoeft niet te helpen. Blijf vooral uit mijn buurt.’

Guus draaide zich om en liep schommelend weg.

‘En neem een emmer met je mee!’

Guus stak zijn middelvinger op en liep met een brede grijns door, op zoek naar zijn vriendin.

Kirsten had zich met Tijmen een beetje afgezonderd van de groep, omdat ze allebei de drukte wilden vermijden, en ze praatten in de achtertuin, waar de muziek net een beetje aangamer klonk. Guus kwam nogal joviaal aangelopen met een glas rode wijn in zijn handen.

‘Schatje, waar ben je nou de hele tijd?’ zei hij, sprekend met dubbele tong, en probeerde haar een zoen te geven die zijn doelwit

half miste. Kirsten voelde weinig voor een zoen, maar probeerde toch maar een beetje lief te lachen toen hij haar het glas aangaf.

‘Sorry, man, ik had moeten weten dat jij bij Kirsten was,’ zei Guus tegen Tijmen terwijl hij naar zijn lege hand gebaarde, ‘Ik heb niets voor jou.’

‘Geeft niet, ik drink sowieso niet,’ zei Tijmen koel.

Guus keek hem een beetje veroordelend aan en vroeg vervolgens waar ze het over hadden. Nog voordat ze het konden vertellen, begon Guus zelf weer te praten: ‘Laat trouwens maar, ik begrijp er nu al niets van. Zal wel weer iets ingewikkelds zijn van deze professor hier.’

Zijn vinger draaide rondjes terwijl hij probeerde te wijzen naar Tijmen en ook zijn ogen leken naar iets anders te kijken.

‘Doe even lief,’ zei Kirsten nogal geïrriteerd.

‘Ik maak toch maar een grapje, dat weet hij best. Het is toch ook juist een compliment, joh! Die gast is hartstikke slim, ik bedoel er niets gemeens mee. Ik wil gewoon geen verhaal aanhoren dat ik toch niet begrijp. Scheelt weer tijd en moeite voor iedereen. Ik zeg win win!’

Tijmen was inderdaad erg intelligent, maar meer dan dat besteedde hij zijn vrije tijd aan programmeren, experimenteren met natuurkundeproeven en alles wat hij maar kon om zichzelf te ontwikkelen als fysicus. Zo zag hij zichzelf namelijk. Veel leeftijdsgenoten moesten weinig van hem hebben, maar tolereerden hem omdat hij vrienden was met Kirsten.

‘Misschien moet ik jullie even alleen laten,’ zei Tijmen aarzelend.

Kirsten keek Guus boos aan, omdat ze op dat moment liever niet alleen met hem was. En eigenlijk had Guus ook helemaal geen zin in een moeilijk gesprek met zijn vriendin.

Hij krabde even op z'n hoofd. ‘Nee joh. Ik moet toch nog even kijken of Zilver me niet inmiddels wil vermoorden. Eén ruzie is

echt de max vandaag. Blijf! Praat gezellig met mijn vriendin, dan hoef ik het niet te doen! Haha!’

Terwijl Guus wegliep, draaide hij zich nog even om en zei zacht, maar wel serieus: ‘Je hebt echt geen oogje op Kirsten, toch?’

‘Nog steeds niet mijn type,’ zei Tijmen terwijl hij met zijn hoofd nee schudde.

Kirsten knikte haar hoofd omhoog als gebaar naar hem om weg te gaan. Haar ogen stonden in brand.

‘Mooi!’ gilte Guus met zijn duim omhoog en verdween snel in de menigte die binnen stond.

Na een moment van stilte bood Kirsten Tijmen haar verontschuldiging aan.

‘Je hoeft je niet voor hem te verontschuldigen,’ zei hij meteen. ‘Ik ken Guus langer dan vandaag en echt nog veel langer dan dat jij hem kent.’

Er viel weer een stilte waarin het leek alsof ze beiden hun hele leven voor hun ogen voorbij zagen flitsen en nadachten over de keuzes die ze hadden gemaakt. Veel goede, maar ook een aantal dubieuze. Tijmen krabbelde op zijn hoofd en Kirsten staaarde naar de sterren die heel dof en wazig achter de gloed van de Koepel zichtbaar waren. In hun hoofd was de muziek verdwenen en hoorden ze alleen maar hun eigen oorverdovende stilte.

Kirsten was de eerste die weer wat zei. Als een explosie sprong ze op en Tijmen deinsde terug. ‘Weet je, het wordt nu wel eens tijd dat je wat gaat drinken. Hier.’ En ze gaf het glas in zijn handen.

‘Slechte invloed, Kir,’ zei Tijmen nadat hij zichzelf weer had opgepakt.

‘Niet lullen, maar drinken,’ antwoordde ze met een lach.

‘Bah! Nu klink je net als je vriend,’ reageerde Tijmen met een zuur gezicht.

Weer lachten ze allebei. Tijmen staaarde even naar het glas in

zijn handen en vroeg zich af waarom hij altijd zo stellig niet had gedronken. Hij draaide de wijn rond in het grote glas en observeerde hoe de vloeistof net niet over de rand klotste. Het was zo rood als bloed en die vergelijking maakte Tijmen misselijk. Zou het er ook naar smaken, vroeg hij zich af? Eigenlijk wilde hij het niet, maar met de wetenschap dat hij echt wel even een drankje kon gebruiken, nam hij een slok die eigenlijk iets te groot was voor een eerste keer.

‘Oh. Dat valt best mee,’ zei hij met een vieze blik.

Binnen ging het feest nog steeds hard door. Guus was vrolijk aan het ronddansen en hier en daar een praatje aan het maken. Zijn pupillen waren gigantisch van adrenaline, alcohol en wie weet wat nog meer. Zilver keek nog steeds net zo wanhopig om zich heen als eerst.

‘Doe even relaxt man, het is je eigen feestje,’ gilde Guus weer in zijn oor. Gillen was een beetje het nieuwe praten geworden voor hem, of de muziek nou hard stond of niet, het leek heel even de allergewoonste zaak van de wereld.

Zilver kon echter niet relaxt doen, want hij was er eigenlijk helemaal klaar mee, vooral nu er om hem heen wat vazen en glazen kapot vielen. Het huis stond letterlijk op zijn kop en hij hoorde zijn moeder al roepen dat hij de verantwoordelijkheid nog niet aankan. Hij voelde de blik van zijn vader, zo doortastend, zo confronterend, zo veelzeggend zonder enig woord te spreken. En dit was alleen nog maar in zijn hoofd. De werkelijkheid wilde hij liever niet over nadenken, die was namelijk vast nog veel erger.

‘Guus, kom op, man. Het is wel klaar,’ zei hij vervolgens boos en ietwat angstig.

Zilver keek op de klok in de hoop dat het al bijna twaalf uur was, maar tot zijn schrik zag hij dat het er al ver voorbij was. Het was tien voor een en de paniek die hij ervoer begon steeds groter te worden. Hij hoorde de muziek niet meer, alleen maar het ritme.